

Паула Лайт

Светлината на
Възкресението

Христос възкресе! Той възкръсва отново и отново в съзнанията и душите ни с всяка напъпила пролет. Всяка година обърканото и нещастно човечество си спомня за неугасващия благодатен огън, за светлината, която струи от Оня, който умря за нас.

Но спомня ли си някой как се полага началото на всичко това? Човек се ражда в кръв, слуз и болка и първият му зов към света е плач. Синът Божи е възкръснал след агонията на кръстното разпятие, след мрак, жестокост и страдание. И онези, за които е умрял, крещели в хор: „Разпни го!“. После – мрака на зазиданата гробница и сълзите на трите любящи жени. После – ослепителна светлина и Ангел Господен, възвестяващ Светото Възкресение. От онази тъмна и страшна нощ бликва най-благодатният огън, който, вече над две хиляди години, ни свети в тъмата. Всяка пролет, заедно с Възкръсналия, ликуваме в победата над смъртта, студа и мрака.

Но, докато се тъпчем с печени агнета и шарим яйца в цвета на кръвта Му, докато режем марули и пием бира, спомняме ли си защо умря Той? Защо Синът Божи измина своята Голгота, изпи горчивата чаша и бе разпнат? Защо самата Светлина позволи да бъде изтезавана от мрака? За нас, заради нас, в името на най-възвишената любов, непостижима и неразбираема за човешко същество.

Затова, в Неговото светло име, нека позволим за миг неугасващият огън да заслепи неоновите ни реклами, а оня тих, благ глас да заглуши телевизионните брътвежи на глупавата ни суета.

Две хиляди години са нищо пред вечността. Сякаш е изминал един кратък миг... Ако сега Той реши да се върне сред нас и да стъпи на наша земя, ще приеме ли, че не е умрял напразно?

Той е вървял, прост и любящ, сред рибари, митари и блудници, а нашият „елит“ гнусливо се мръщи пред изстрадалия лик на своя народ.

Той е проповядвал бедност, скромност и простота. Би ли приел с усмивка палатите и хотелите, издигнати сред стенанията на гладните?

Той е помогнал на самарянката. Помагаме ли ние на своите братя и сестри роми и турци? Обичаме ли хората от другите етноси така, както обичаме себе си?

Той е прогонил от един нещастник бесовете. Би ли успял да прогони беса на нашата алчност, завист и омраза?

Той е изхвърлил с бича си търгащите от предверието на храма. Не се ли перчат те сега вътре, в Светая Светих на самия храм?

Не, ако сега Той дойдеше тук, при нас, бялата Му дреха би заслепила гузните ни лица, а суетните клоуни трудно биха понесли кроткия,

любящ пламък на благите му очи. Подобно на Великия инквизитор, нашите управници биха бръщолевили: „Върви си, върви си! Иначе ще трябва да те разпнем отново!“

Христос възкресе! Босите му нозе очертаха пътека от кръв и светлина към хълма Голгота. Може ли тази пътека да се следва с подковани ботуши или с мокасини марка „Гучи“? Ние оставаме долу, в подножието, в плен на своите страсти и грехове.

Но нека се опитаме да сторим така, че Той да повярва, че не е бил разпнат напразно. Нека поне през този ден, през тази седмица, през тази година да махнем резетата от душите си и да позволим на Светлината да влезе. Нека да си простим, да се обичаме, да гледаме не към чековите си книжки, а към звездите, да чувстваме не с търбусите, а със сърцата си! Нека не забравяме светлия небесен път и накъде води той. Нека разгоним търгащите от националния си Храм и да заживеем по Неговата светла повеля!

Нека Го възкресим отново в сърцата си!

КРАЙ

© 2009 Паула Лайт

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11276>]